

В часи давноминулі

Володимир Свідзінський

В часи давноминулі,
Як сі степи, просторе
Лежало тут безплodne
Світло-пустельне море.

Під поломним промінням
У блискітках сліпучих
І дихала, й двигтіла
Безодня вод могучих.

І острови-атоли,
Неначе персні білі,
То тут, то там лежали
На смарагдовій хвилі.

І, звідусіль укриті
Від наглої негоди,
Дрімали в тих кружалах
Прозірно-теплі води.

І велетні дерева
Схилялись над водами
І тихо шелестіли
Пір'ястими верхами.

Але віки промчали
І нині — подивися:
Степи, поля і луки
Без краю простяглися.

І там, де глибинами
Блукала хижа риба,
Тепер орач співає,
Блищить розрита скиба.

І синім блиском неба,
Як світлим сном, обняті,

Збожілля золотого
ечуть лани багаті.

По захисних долинах
Сріблясто ріки в'ються,
Тісняться людні села,
За вітром верби гнуться.

А там, де лоно моря
Рясніло островами,
Горби високоверхі
Сплітаються вінками.

На збоччі їх, як хмари,
Лягли ліси дубові,
І будить тихий вітер
В них шелести шовкові.

І сниться їм часами
Пустеля вод солоних,
І острови жемчужні,
І плюск лагун півсонних.

І мріються їм древа
В дивочному уборі
І їх дрімливий шелест
На безпритульнім морі.